

Sygn. akt I.Ca 389/16

Sygn. akt I.Cz 372/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 roku.

Sąd Okręgowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący : SSO Wojciech Węgrzyn (spr.)

Sędziowie : SSO Małgorzata Pelczar

SSO Anna Bembenek

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Agnieszka Sitek

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 roku w Krośnie

na rozprawie sprawy z powództwa A. K. i A. N. (1)

przeciwko S. Państwa reprezentowanemu przez Ministra Środowiska z udziałem Prokuratury Okręgowej w Krośnie
zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powodów od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 28 lipca 2016 roku oraz
zażalenia wniesionego przez powodów od postanowienia Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 1 sierpnia 2016 roku
sygn. akt I.C 109/16.

I. zmienia zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo (pkt I.) o tyle, że zasądza od pozwanego Skarbu Państwa
Ministra Środowiska na rzecz powodów A. N. (1) i A. N. (2) -

K. solidarnie kwotę 4923,34 zł (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia trzy złote trzydzieści cztery grosze) z
ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016 roku oraz w części orzekającej o kosztach postępowania
(pkt II.) w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 319 zł (trzysta dziewięćnaście
złotych) tytułem kosztów postępowania za obie instancje, a w pozostałym zakresie apelację oddala ;

II. uchyla w całości zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 1 sierpnia 2016 roku sygn. akt I.C
109/16.

Sygn. akt I Ca 389/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 stycznia 2017r.

Pozwem wniesionym w sprawie powodowie A. N. (1) i A. K. domagali się zasądzenia od Skarbu Państwa Ministra Środowiska

w W. kwoty 4.198,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu
tytułem odszkodowania za straty wyrządzone przez dzięcioły w elewacji domu mieszkalnego powodów w I. przy ul. (...).

W uzasadnieniu powyższego wskazali, że są właścicielami nieruchomości przy ul. (...) w I. na którym posadowiony jest
dom powodów. Od kilkunastu lat dom jest atakowany przez biało-czarne dzięcioły, które są pod ochroną. Ptaki niszczą
elewację, wykuwają otwory w których gniazdują. Dalej powodowie wywodzili, że od 2008r. zwracają się do różnych

instytucji w celu uzyskania jakiegokolwiek pomocy, lecz bezskutecznie. Żaden z podmiotów nie udzielił powodowi pomocy. Powodowie naprowadzali, że przed tutejszym Sądem wygrali w analogicznej sprawie pod sygn. I Ca 206/13 i przysługuje im ochrona, a pozwany ponosi odpowiedzialność na zasadzie art. 417 kc. Niniejszym pozwem powodowie domagali się odszkodowania za straty wyrządzone po 1 października 2011r. tj. po dacie złożenia poprzedniego pozwu. Dochodzona pozwem kwota stanowi koszt naprawy zniszczonej elewacji.

Pismem z dnia 16 listopada 2015r. powodowie rozszerzyli żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 4.923,34 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego pozwany powołał wydany w dniu 28.09.2015r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego, sygn. akt K 20/14, który orzekł o zgodności art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 16.04.2004r. o ochronie przyrody z konstytucją. Przepis ten zawęża możliwość uzyskania od Skarbu Państwa uzyskanie odszkodowania za szkody wyrządzone przez enumeratywnie wymienione w tej ustawie gatunki zwierząt objęte ochroną gatunkową. Dalej pozwany analizując przesłanki z art. 417 kc wywodził, iż powodowie nie sprecyzowali na czym polegałaby bezprawność organu który wydał decyzję odmowną odstrzału dzięciołów. Zdaniem pozwanego decyzja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska jest zgodna z obowiązującymi przepisami prawa. Pozwany zarzucił, że powyższy organ wskazał powodowi, iż mogą oni zabezpieczyć elewację mechaniczną barierą, odławiać dzięcioły przez specjalistę, chwycić ptaki w sieci ornitologiczne i wywieźć odległe miejsc. Zdaniem pozwanego powodowie zwracają się pro forma do (...) z wnioskiem o odstrzał wiedząc, że decyzja będzie odmowna. Organ podał powodowi zamiar na pana G. C. który zadeklarował odłowienie ptaków. Powiedział, że będzie to czasochłonne, ale nie niemożliwe. Powodowie z tego nie skorzystali. Podkreślił, że sami powodowie w piśmie z dnia 16.11.2015r., przyznali, że zabezpieczenie rogów elewacji pleksą okazało się skuteczne.

Replikując na wyrażone w odpowiedzi na pozew stanowisko pozwanego powodowie, w piśmie procesowym z dnia 17 maja 2016r., wyjaśnili, że dom został wybudowany w 1973r. kiedy to I. nie był obszarem chronionym. Wbrew twierdzeniom pozwanego powodowie skontaktowali się z ornitologiem G. C., lecz ten odmówił podjęcia się odłowienia dzięciołów. Poinformował powodów, że to niewykonalne.

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział I Cywilny oddalił powództwo (pkt. I) oraz zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd ustalił, że powodowie są współwłaścicielami nieruchomości nr (...), położonej w I. przy ul. (...). Na działce tej został posadowiony budynek mieszkalny. Nieruchomość ta znajduje się w O. Chronionego Krajobrazu B., które jest naturalnym siedliskiem dla min. dzięcioła czarnego, dzięcioła dużego i dzięcioła zielonego. Osobniki te niszczą elewację budynku mieszkalnego powodów. Dalej Sąd ustalił, że powodowie usunęli szkody wyrządzone przez ptaki wydatkując łącznie 4.923,34 zł. Dalej Sąd ustalił, że powodowie borykają się z przedmiotowym problemem od wielu lat. Poczynili szereg wystąpień do różnorodnych organów władzy publicznej, samorządowej w zakresie uzyskania odszkodowania za doznane straty. Żaden z podmiotów nie udzielił powodowi pomocy. Powodowie w 2011r. wystąpili do Sądu Rejonowego w Krośnie o zapłatę odszkodowania. Ostatecznie sprawa zakończyła się przed Sądem Okręgowym w Krośnie, który wyrokiem z dnia 11 września 2013r. uwzględnił żądanie powodów i nakazał pozwanemu wypłacić powodowi odszkodowanie w wysokości 2.450 zł, na zasadzie art. 417 kc. Dalej Sąd ustalił, że powodowie wnioskiem z dnia 21 marca 2014r. ponownie wystąpili do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w W. o wydanie zezwolenia na odstrzał dzięciołów, wskazując, że zawiodły wszelkie inne możliwości uchronienia się przed szkodą. Decyzją z dnia 16 lipca 2014r. (...) w W. nie wyraził zgody na odstrzał.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania powodów. Sąd powołując się na art. 417 kc wywodził, iż podstawową przesłanką do zastosowania cytowanej regulacji prawnej jest bezprawność działania władzy publicznej. Zdaniem Sądu powodowie nie wykazali bezprawności działania pozwanego.

Decyzje o odmowie udzielenia zgody na odstrzał dzięciołów są bowiem zgodne z prawem. Sąd powołał przy tym regulacje prawne zawarte w art. 52 ust. 1 pkt. 1 i art. 56 ust. 4 ustawy z dnia 16.04.2004r. o ochronie przyrody. W ocenie Sądu istotnym jest także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28.09.2015r., sygn. akt K 20/14, który zapadł po wydanym przez Sąd Okręgowy w Krośnie wyroku i stwierdził zgodność art. 126 ust. 1 i 4 ustawy o ochronie przyrody z art. 32 ust. 1 i art. 64 ust. 2 konstytucji. Sąd Rejonowy wskazał, iż wydany przez Sąd Okręgowy w Krośnie wyrok nie wiązał Sądu I instancji, podobnie jak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.09.2000r., I CKN 1212/99.

O kosztach postępowania Sąd orzekł po myśli art. 98 kpc.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy w Krośnie nakazał ściągnąć od powodów na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 247 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli powodowie zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucili naruszenie przepisów postępowania, poprzez pominięcie przez Sąd zgłoszonych przez powodów dowodów i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego oraz błędną interpretację przepisów. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

W uzasadnieniu apelacji powodowie podnieśli, że wszelkie odstępstwa od ustawy typu płoszenie ptaków, niszczenie gniazd nie sprawdza się. Jediną możliwością jest odławianie ptaków lub fizyczna eliminacja. Podkreślił, że polecona przez pozwanego stacja PAN w G. nie udzieliła odpowiedzi na zadane zapytanie, zaś polecony przez pozwanego ornitolog z K. wykluczył rozpinanie siatek do łowienia ptaków na wysokości 12 metrów, jako zadanie niemożliwe do wykonania i nie podał kosztów takiej usługi, którą musieliby pokryć powodowie.

Jednocześnie powodowie wnieśli zażalenie na wydane przez Sąd Rejonowy postanowienie o ściągnięciu od powodów 247 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

W odpowiedzi na apelację powodów pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powodów zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Pozwany poczynił wywody prawne na temat regulacji prawnej art. 417 kc i jego zastosowania w niniejszej sprawie, nie zakwestionował wysokości dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powodów zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, iż ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku nie były kwestionowane. Pozwala to Sądowi Okręgowemu przyjąć ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy za własne i uczynić je podstawą swego rozstrzygnięcia.

Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny pozostawał pomiędzy stronami bezsporny. Spór skoncentrował się wokół interpretacji art. 417 kc pod kątem przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez ptaki objęte ochroną gatunkową tj. przez dzięcioły, a nadto w kontekście wydanego w dniu 28 września 2015r. wyroku Trybunału Konstytucyjnego, sygn. akt K 20/14.

Poza wszelką wątpliwość ptaki z rodziny dzięciołowatych (dzięcioł czarny, zielony, duży i in.) podlegają ochronie gatunkowej, co jednoznacznie wynika z obowiązującego od 1 stycznia 2017r. rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt

(Dz. U. 2016.2183). W rozporządzeniu tym w § 6 ustanowiono w stosunku do dziko występujących zwierząt, należących do gatunków objętych ochroną ścisłą lub częściową, min. zakaz umyślnego zabijania, zakaz umyślnego okaleczania lub chwytania, zakaz umyślnego niszczenia ich jaj lub form rozwojowych, zakaz transportu i chowu, zakaz niszczenia gniazd lub ich uszkodzania czy też zakaz umyślnego płoszenia lub niepokojenia. Rozporządzenie to w § 9 reguluje szczegółowo odstępstwa od powyższych zakazów, w zależności od kategorii poszczególnych zwierząt.

Problematykę odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez zwierzęta objęte ochroną gatunkową i częściowo zwierzęta łowne reguluje art. 126 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013r., poz. 627 ze zm.). Zgodnie z dyspozycją art. 126 ust. 1 w/w ustawy Skarb Państwa odpowiada za szkody wyrządzone przez żubry, wilki, rysie, niedźwiedzie i bobry. Odpowiedzialność ta jest oczywiście ograniczona co wynika z art. 126 ust. 2, ust. 6 pkt. 3 b w/w ustawy. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzęta podlegające ochronie gatunkowej wyłączona jest w stosunku do osób, które uzyskały grunty państwowe, w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa, które nie zostały oddane do gospodarczego używania na podstawie umów cywilnoprawnych, jeżeli poszkodowany nie dokonał w określonym czasie zbioru upraw lub plodów rolnych, albo uprawy były prowadzone z naruszeniem powszechnie stosowanych wymogów agrotechniki, a także gdy zwierzęta gospodarskie były pozostawione bez opieki w ciągu nocy oraz jeżeli poszkodowany nie zgodził się na podjęcie przez organy publiczne działań prewencyjnych lub wykorzystania urządzeń zabezpieczających przed szkodami. Zgodnie z ust. 3 art. 126 w/w ustawy powołano do spraw odszkodowań, do dokonywania szacowania szkód i wypłaty odszkodowań właściwe organy, którymi są regionalni dyrektorzy ochrony środowiska, a na terenach parków narodowych ich dyrektorzy. W razie sporu w tym zakresie przewidziano drogę sądową (ust. 10 art. 126 w/w ustawy). Przepis ten w ust. 4 gwarantuje osobom, którym mogą być wyrządzone szkody przez zwierzęta określone w art. 126 ust. 1, współdziałanie z właściwymi organami w podejmowaniu działań zabezpieczających.

Problematyka odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzęta objęte ochroną gatunkową była rozpatrywana przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 3 lipca 2013r., P 49/11 oraz z 21 lipca 2014r., K 36/13. W obu tych sprawach orzeczono zakresową niezgodność art. 126 ust. 1 i 4 w/w ustawy z art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji. Przedmiot kontroli w tych sprawach został wskazany zakresowo. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 września 2015r., K 20/14, na który to wyrok powołuje się strona pozwana oraz Sąd I instancji, dotyczy sprawy w której rozstrzygany problem nie dotyczy rodzaju majątku, w jakim została wyrządzona szkoda, ale objęcia odpowiedzialnością Skarbu Państwa szkód wyrządzonych przez pozostałe nie wskazane w art. 126 ust. 1 w/w ustawy gatunki zwierząt podlegające ochronie ściślej lub częściowej. W istocie w tym zakresie TK orzekł zgodność art. 126 ust. 1 i 4 ustawy o ochronie zwierząt z art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu tegoż wyroku czytamy, iż ustrojodawca zagwarantował poszanowanie – co do zasady – równą dla wszystkich ochronę własności i innych praw majątkowych (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji), ale nie ukształtował tego prawa jako absolutnego. Ograniczenia są dopuszczalne, jeśli następują w drodze ustawy i nie naruszają istoty prawa (art. 64 ust. 3 Konstytucji). Z kolei art. 31 ust. 3 Konstytucji wskazuje cele, dla realizacji których ustawodawca może ograniczyć min. prawa majątkowe.

Przyjęta regulacja zakresu odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzęta objęte ochroną gatunkową obejmuje łącznie art. 126 ust. 1 i 12 ustawy o ochronie przyrody. Trybunał Konstytucyjny w powyższym cytowanym wyroku wskazał, że analiza tej odpowiedzialności w odniesieniu do zasady równości pozwala wskazać, że nie tylko kwestia za które spośród zwierząt objętych ochroną gatunkową Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność została unormowana w sposób zróżnicowany. Rekompensata nie obejmuje gruntów otrzymanych od SP, ani też szkód o niewielkich rozmiarach. Przesłanką uchylenia odpowiedzialności może być też zaniechanie samego poszkodowanego. Trybunał ustalając treść normatywną art. 126 w/w ustawy wskazał, że zgodnie z art. 126 ust. 4 w/w ustawy właściciele lub użytkownicy mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego z dyrektorem tego parku, w zakresie sposobów zabezpieczenia swojego mienia przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta, o których mowa w ust. 1 art. 126 w/w ustawy. Zdaniem Trybunału ten jednak przepis nie obejmuje pełnej normy prawnej określającej współdziałanie organów administracji z zainteresowanymi podmiotami w zabezpieczeniu przed szkodami popełnionymi przez te zwierzęta. Dopiero w art. 126 ust. 5 w/w ustawy wskazano, że współpraca regionalnych dyrektorów i odpowiednio dyrektorów parków narodowych może polegać na finansowaniu ze środków publicznych budowy urządzeń lub podejmowaniu czynności o charakterze prewencyjnym, w ramach umów cywilnoprawnych zawieranych z podmiotami zagrożonymi wystąpieniem szkód. Co więcej brak zgody właściciela lub użytkownika na budowę tych urządzeń jest przesłanką wyłączającą odpowiedzialność Skarbu Państwa za powstałą w takich okolicznościach szkodę.

Powodowie w wystarczający sposób wykazali w niniejszym postępowaniu, iż niejednokrotnie zwracali się o podjęcie działań mających zapobiegnięcie powstawaniu szkód w elewacji swojego domu mieszkalnego do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska (k. 9, 14,15-16,); do (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w R., do prywatnych ornitologów (k. 10); do Departamentu Prawnego Ministerstwa Środowiska (k. 11, 20); zasięgaliby opinii w Instytutach (...) min. w PAN. Powyższe kroki okazywały się bezskuteczne. Powodowie otrzymywali decyzje o odmowie odstrzału ptaków, informowano ich o możliwości założenia siatek ochronnych itp. Powodowie wykazali, że w celu zapobiegnięcia szkodom zakładali budki dla ptaków oraz zabezpieczenia z płyt z plexiglasu, które jednak nie wytrzymały porywistych wiatrów i niskich temperatur. Ornitolodzy po zapoznaniu się ze sprawą odmawiali powodom podjęcia się działań mających na celu odłowienie ptaków, schwytywanie ich i przetransportowanie w odległe miejsce, uznając to za czynność niewykonalną, a z pewnością kosztowną.

W dalszej części uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego wskazano, iż w demokratycznym państwie prawa istotą administracji publicznej i władz publicznych jest wykonywanie zadań na rzecz społeczeństwa i we współpracy z nim. Zaakcentowano także pewne obowiązki obywateli. Każdy właściciel powinien w należyty sposób dbać o swoje prawa i realizować określone obowiązki w szczególności wynikające z nakazów interesu publicznoprawnego. Obowiązkiem właściciela jest zatem dbałość o swój majątek i podejmowanie działań w celu jego ochrony. Stąd jedną z przesłanek wyłączających odpowiedzialność Skarbu Państwa jest brak zgody poszkodowanego na realizowanie działań zapobiegawczych na jego terenie. Zdaniem Trybunału właściciel lub użytkownik mienia przewidując możliwość wyrządzenia szkody przez zwierzęta objęte ochroną gatunkową, w pierwszej kolejności sam powinien podjąć stosowane czynności zmierzające do uniknięcia szkody lub zminimalizowania jej rozmiarów. Trybunał wskazał także, że zainteresowany może na swój wniosek uzyskać zgodę na indywidualne odstępstwo od zakazów o jakim mowa wyżej.

Reasumując możliwość prowadzenia działań zapobiegawczych we współdziałaniu z organami administracji publicznej, takich jak budowa urządzeń lub podejmowanie czynności zapobiegających powstawaniu szkód, jest jednym z istniejących instrumentów prewencji. Regionalni dyrektorzy oraz dyrektorzy parków narodowych mają ustawowe kompetencje do zawierania w tym zakresie umów cywilnoprawnych z właścicielami i użytkownikami mienia.

Trybunał wskazał wprost, że skoro nie ma konstytucyjnych podstaw do wywodzenia prawa do odszkodowania od Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez wszystkie objęte ochroną gatunki zwierząt, a ograniczenie prawa własności jest dopuszczalne, to podstawową konsekwencją wprowadzenia ochrony powinno być podejmowanie działań zapobiegawczych. W rozpoznawanej sprawie istotne jest, że powodowie od wielu lat walczą z dzięciołami, zwracają się do różnorodnych organów i podmiotów i żaden z nich dotychczas nie udzielił im żadnej pomocy, nie podjął żadnych działań zapobiegawczych, nie zawarł z powodami żadnej umowy cywilnoprawnej w tym zakresie. Powodowie za własne środki finansowe zakładali budki dla ptaków, zabezpieczenia z pleksy, co jednak okazało się bezskuteczne. Powodowie kontaktowali się z ornitologami, którzy ostatecznie odmawiali udzielenia pomocy. Trudno zatem, w świetle przytoczonej

argumentacji Trybunału, mówić o jakiegokolwiek współpracy/współdziałaniu ze strony organów władzy publicznej z powodami w niniejszej sprawie. Bardzo istotne w ocenie okoliczności niniejszej sprawy jest to, że dom rodzinny powodów był budowany w latach 70 – tych, kiedy teren na którym się znajduje nie był objęty żadną ochroną gatunkową. Ochrona ta pojawiła się znacznie później. Nie sposób dopatrywać się zatem jakiegokolwiek winy ze strony powodów zaistniałej sytuacji. Inaczej przedstawiałaby się sprawa w sytuacji wybudowania domu mieszkalnego na terenie objętym ochroną w dacie jej obowiązywania. Wówczas ocena stanu faktycznego, w świetle obowiązujących przepisów, byłaby zgoła odmienna. Godzi się także zauważyć, iż nie można przerzucać tylko na powodów obowiązku podjęcia działań zapobiegawczych w postaniu szkody. Powyższe znajduje uzasadnienie nie tylko w ustawowym wymogu współpracy obu stron, ale przede wszystkim w zrozumieniu obywateli zmagających się z przedmiotowym problemem, który z pewnością z uwagi na charakter i czas trwania może negatywnie wpływać na jakość i komfort życia we własnym domu.

Na tle obowiązującego prawa jedynym przepisem umożliwiającym zasądzenie na rzecz powodów odszkodowania za szkody wyrządzone przez ptaki objęte ochroną gatunkową jest art. 417 kc. Sąd Okręgowy w obecnym składzie w całości podziela stanowisko Sądu Okręgowego w Krośnie, wyrażone w wyroku z dnia 11 września 2013r., I Ca 206/13, które co prawda nie ma mocy wiążącej tutejszego Sądu, jednakże wyartykułowana w nim szeroko argumentacja prawna jest prawidłowa, odpowiadająca prawu. Aktualna w tym zakresie pozostaje także teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2000, I CKN 1212/99, która wydana została na kanwie nieobowiązującej już ustawy z dnia 16 października 1991r. o ochronie przyrody. Odszkodowanie należy się zatem w pełnej wysokości z mocy art. 417 kc przy czym podstawą odpowiedzialności będzie wezwanie odpowiednich władz do podjęcia działań prewencyjnych. Powyższe w niniejszej sprawie zostało w dostateczny sposób przez powodów wykazane, do czego byli zobowiązani w świetle art. 6 kc. Wysokość dochodzonego pozewem odszkodowania tj. kwota 4.923,34 zł nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Powód załączył na poparcie dochodzonej kwoty faktury VAT (k. 26-30, 56, 105-109), co do których pozwany nie zgłosił żadnych uwag.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo o tyle, że zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 4.923,34 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 marca 2016r. oraz w części orzekającej o kosztach postępowania w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 319 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 kc, licząc od dnia następnego po dniu odebrania przez pozwanego odpisu pozwu. Konsekwencją uwzględnienia powództwa było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, znajdujące uzasadnienie w art. 98 kpc. Powodowie ponieśli koszty sądowe w łącznej sumie 319 zł. Na kwotę tą składają się: kwota 247 zł uiszczona tytułem opłaty sądowej od apelacji, kwota 30 zł uiszczona tytułem opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie z dnia 1 sierpnia 2016r. oraz kwota 42 zł uiszczona tytułem opłaty sądowej od zażalenia na postanowienia z dnia 1 października 2015r. Sąd na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację w pozostałej części, a to w zakresie żądanych przez powodów odsetek od dnia wniesienia pozwu.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 1 sierpnia 2016r., I C 109/16 na podstawie art. 386 § 1 kpc.